

A képekről

Művészetoktatás. Tehetséggondozás. A Magyar Táncművészeti Egyetem ezzel – és valójában *csak ezzel!* – foglalkozik. Aki itt diák lehet, az biztosan tehetséges, és biztosan művészeti oktatásban-képzésben részesül. Hogy aztán a tehetséges kisdíákok közül ki válik majd valódi művésszé – ez néha ki sem derül a diákévek alatt.

Különleges, zárt világ a táncművészképzés: kisgyerekek lépnek be az iskolába tízévesen, akik nagy fegyelemmel, sok lemondással készülnek választott hivatásukra, a táncművészpályára. Előfordulhat, hogy ez a pálya kezdetben még csak a szülők választása (volt), de nagyon hamar kinek-kinek a sajátjává válik – mert ha mégsem, akkor inkább iskolát vált.

A fegyelem korán megéreleli ezeket a gyerekeket: amikor mások még épp csak a pályaválasztáson töprengenek, ők 19 évesen már diplomával a zsebükben megkezdik felnőtt életüket.

A diákévek itt tripla terhelésben telnek: a szakmai képzés mellett a közismereti tantárgyakat is teljesíteni kell (ott az „érettségi-mumus”!), és közben már a színpadon is helyt kell állni, élményt kell tudni nyújtani.

A teljesítményekhez kiváló tanárookra van szükség: nélkülük nem működhetne az egyetem, de nem létezne semmiféle művészetoktatás és tehetséggondozás máshol sem. A folyamatosan megújuló próbavezető-képzés (BA) és tánctanárképzés (MA) szolgálja azt, hogy egyfelől legyen, aki a legkisebbeket bevezeti a mozgás, a tánc örömébe és szépségébe; legyen, aki az amatőr mozgalomban vállal szerepet, és képes felfedezni, irányítani a tehetség-ígéreteket; másfelől akadjanak olyanok is, akik a kibontakoztatásban, a „tehetséggyémántok csiszolásában” dolgoznak, sőt: végigkísérik a táncosok pályafutását az iskolán túli években is.

Az Egyetem így válik teljes egészé, ahol együtt szolgálják Terpszikhorét – no, meg a közönséget – kicsik és nagyok, diákok és mesterek, alkotók és előadók, táncosok és háttérmunkások. És valamennyiükre szükség van!

A lapszámban olvasható tanulmányban Bolvári-Takács Gábor az egykori főiskola közelmúltbeli egyetemmé alakulását, képzési rendszerének változásait foglalja össze. A 35., 58., 66–71., 86., 101. és B3 oldalakon látható képsorozatban az intézménytörténet száraz adatait szeretnénk életre kelteni a látvánnyal, a táncművészeti képzés egy-egy pillanatának felidézésével.

A címlapon látható felvételt Mészáros Csaba készítette.

Schanda Beáta